

Пәтер іздеп жүр едік...

Жанар Хаджиева

Алматының «жетім бұрышында» сабылысқан халықтың ортасында Арман мен оның жас келіншегі баспана іздеп шарқ ұрып жүрді. Ұзақ жүрістен келіншектің өкшесі опырылып, аяғы шыдатпай ауырған соң, ол шаршап шетке отыра кетті. Олардың қолдарындағы шағын сөмкелері мен жанарларындағы үрей болашаққа деген алаңдаушылықты аңғартатын еді.

Арман пәтер іздеп әрбір делдалға жақындап, көмек сұраумен болды. Бірақ делдалдардың талабы тым жоғары, кейбіреулері тіпті үш айдың ақшасын алдын ала сұрап, жастардың қалтасы көтермейтін шарттар қойды. Тығырыққа тірелген жұбайлар әр сәт сайын үміттерінің өшіп бара жатқанын сезді.

Сұлушаш есімді қара келіншек «Шаңырақ» ықшамауданынан арзан әрі жайлы үш бөлмелі үй барын айтып, жастардың жанарына қайтадан үміт отын жақты. Арман соңғы ақшасынан бір мың теңге тауып беріп, қожайынның телефон нөмірін қағазға жазып алды. Бақыттан басы айналған екі жас бір-біріне қарап қуаныштан жымиды.

Жас жұбайлар қожайынсыз жеке тұратындарын ойлап, бұрынғы барлық қиындықты уақытша ұмытып кетті. Келіншегі Арманның құлағына қуанышты сыбырын айтып, болашақ шаңырақтарының шипалы жылуын елестетті. Олардың жүрегін алдағы жаңа өмірге деген сенім мен қуаныш кернеді.

Арман дірілдеген қолымен телефон нөмірін бұрап, Сәкен есімді қожайынға қоңырау шалды. Бірақ арғы жақтан барылдаған дауыс үйдің үш күн бұрын өткізіліп қойғанын және мұндай арзан бағаға тіпті тауық кепе де жалдай алмайтынын айтып, тұтқаны тастай салды. Алданғандарын түсінген Арман ашудан мелшиіп, не істерін білмей қалды.

Ызаға булыққан жастар лық толы,
қиралаңдаған маршрутқа әрең сыйып, кейін
қайтты. Олардың ойы әлгі алдамшы делдал
әйелді тауып, сазайын тарттыру еді.
Проблемалар мен әділетсіздіктен өртеніп бара
жатқан жұбайлар жол бойы бір ауыз сөз
айтпастан, ауыр үнсіздікте келе жатты.

Делдал әйелдің тайып тұрғанын көрген соң, олар амалсыз Барахолка жаққа қарай бет алды. Көше бойындағы әрбір шарбаққа жалтақтай қарап келе жатқанда, Арманның көзіне «Пәтер жалға беріледі» деген жазу оттай басылды. Жүрегі тулап кеткен жас жігіт бойын шаттық пен үміт кернеп, келіншегін ертіп ішке беттеді.

Оларды суық шырайлы ұйғыр әйел қарсы алып, ескі үйдің қараңғы әрі ұзын дәлізімен бастап жүрді. Дәліздің бұрылыстары таусылмайтындай көрінді, ал бөлмелер жыны сасыған тас түнек еді. Жас жұбайлар соңғы үміттерін үзбей, үй иесінің соңынан ақырын аяңдап ілгеріледі.

Дәліздің ең түбіндегі тар, қабырғалары қыртыспен бөлінген шағын бөлмеге кіргенде Арманның төбесіне тас түскендей болды. Жерден сәл ғана көтерілген екі тақтай төсек пен теңселіп тұрған кішкене үстел ғана бар еді. Қабырғаның ар жағынан көрші пәтердегі сәбидің ащы дауысы мен сыбырлары анық естіліп тұрды.

Төбедегі жалғыз шырақтың әлсіз жарығында жас жұбайлар тар бөлменің бұрышына келіп жақындасты. Үлкен қаланың суық әрі қатал шартынан шаршаса да, олар бір-бірінің қолын қысып, кез келген қиындықты бірге жеңуге бел байлады. Жүректеріндегі махаббат пен адалдық олардың ең үлкен панасына айналды.